

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α'. ΘΕΡΙΝΗ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛ. ΔΕΞ. 10

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΣΙ Δραχ. 2:50
Δημόσια, Τραπεζικά Γραφεία Δραχ. v. 5:—

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Πλατεία άγίων Θεοδώρων
—Οίχια Γ. Βακαλοπούλου—

'Έκλογη Άκαδημαϊκοῦ, τῆς ὁποίας μεγάλη ὑπήρξεν ἡ ἀνιήχησις ἐν τῷ Παρισινῷ κόσμῳ εἰνὲ ἡ τοῦ Eugène Labiche. Επὶ τεσσαράκοντα ἔτη καθ' ἀδιεκδάζει τοὺς συγχρόνους του ὁ Labiche εἰνὲ τοσοῦτον στερεωμένος ἐν τῇ εὐνοίᾳ τοῦ κοινοῦ, ὥστε ἡ ἔκλογή του, οὕτως εἰπεῖν ἡτο τυπικὴ μόνον, ἡτο ἔκλελεγμένος πρὸν ἡ τὸν ψηφίσῃ ἡ Άκαδημία.

'Ο Labiche ἀρέσκεται πολὺ ἐν τῇ Ἑ. ξοχῇ, εἰνὲ δὲ καὶ περίφημος ἀγρονόμος: ἀπόλυται τις ἐν τῷ δάσει ἐξ ἐλάτων, ὅπερ ὁ ἴδιος ἐφύευσεν.

'Ιδού ἡ βιογραφία τοῦ Labiche, γραφεῖσα παρὰ τοῦ ἴδιου κατὰ παραγγελίαν φίλου του ἐφημεριδογράφου. «Εὐγένειος Labiche γεννήθεις ἐν Παρισίοις τῇ 6 Μαΐου 1815, ἐπούδατε κατὰ πρῶτον ἐν τῷ collège Bourbone, Condoreet, Fontanes. Αδύνατος ἐν τοῖς θέατροις. Επιτυχίαι τινὲς ἐν τῇ μεταρράστει καὶ τοῖς λόγοις.

EUGÉNE LABICHE

Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἔξεδραμεν μετὰ τριῶν φίλων εἰς Ἐλβετίαν, Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἔγραφεν ὁ Labiche τὰς ἐντυπώσεις του εἰς μικρὰ τετράδια, τὰς ὁποίας ὑστερον ἀντέγραψεν ὁ Nadar μετ' εἰκόνων, ἐν μεγάλῃ βιβλῳ.

Κατὰ τὸ 1835 ἔγραψεν ἄρθρα εἰς διαφόρους ἐφημερίδας. Εδρουσίευσε κατὰ τὸ 1839 μιθιστορίαν ἀνεύρετον πλέον «Ἡχεὶς τῶν ἀγρῶν». Τὸ πρώτον του δρᾶμα «ὁ κ. de Coryllin παρεστάθη ἐν τῷ Palais Royal, τὴν 2 Ιουλίου 1848. Τὸ τελευταῖον δρᾶμα, ὅπερ φέρει χρονολογίαν 5 Ιανουαρίου 1877, ἐπεγράφετο ἡ K. lei. Ο Labiche λοιπὸν εἰργάσθη διὰ τὰ διάφορα θέατρα τῶν Παρισίων ἐπὶ 37 ἔτη. Παρέστησεν 170 ἔργα.

Εἶχε τὴν μανίαν τῆς γεωργικῆς, τὴν δοπίαν προετίμα καὶ τοῦ θεάτρου.

La saison d'été

(suite)

Pour suivre de plus près la vie que l'on mène aux stations balnéaires, rendons-nous dans une de ces nombreuses villes d'eaux qui constellent le rivage de la belle Normandie, car

..... aucun séjour

N'est plus beau que ma Normandie.

Chantent comme les Normands ceux qui connaissent ce doux pays.

Parmi tant d'autres, nous ferons, si vous le voulez bien, choix de Cabourg dont la plage passe pour être la plus grande, sinon la plus belle de l'Europe. En effet sur une longueur de plusieurs kilomètres en ligne droite on n'y remontra pas un galet qui puisse blesser le pied délicat de la baigneuse, pas un bas-fond qui puisse tromper le nageur à ses débuts, pas un récif contre lequel puisse heurter la nacelle du canotier inexpérimenté. Nous ferons donc connaissance avec Cabourg au reste le décrire c'est aussi décrire les autres

ab uno disce omnes.

La plage de Cabourg se compose de deux étages, dont le second est formé par une dune de 3 à 4 mètres d'élévation, soutenue dans les endroits construits par une muraille artificielle en talus. C'est sur cette dune que s'élèvent de nombreuses maisons de plaisance affectant toutes les formes possibles, originales, quelquefois même bizarres, car pour ces constructions, à l'inverse de la mode, on a horreur da ce qui a été fait ou se fait à côté de soi. Ces maisons, dont quelques-unes sont de vrais châteaux, ont toutes pourtant quelques traits communs : toutes sont surmontées de balcons protégés par des tentes, et toutes ont en général un escalier dérobé conduisant à une pièce située au bas de la dune, et qui communique à la plage, par une entrée ressemblant en petit à celle d'un tunnel. C'est là que se trouvent les cabines de famille, où se font les toilettes de bains.

Les bains, c'est là le premier des plaisirs d'une ville d'eaux. On les prend d'habitude le matin jusqu'à 10 heures, et dans l'après midi depuis 4 heures jusqu'au couché du soleil ; quelques uns mêmes plus intrépides en prennent le matin et le soir. Malheureusement on n'y est pas toujours libre de régler ses heures de bains comme on peut le faire dans la Méditerranée, il faut y tenir compte du flux et du reflux ; car on ne peut guère prendre de bains que lorsque la mer est haute ou tout au moins à la marée montante. Mais ce phénomène de l'Océan a, par contre, un agrément tout particulier pour le baigneur, qui n'a qu'à s'élanter lorsque le flot montant est sur le point de l'atteindre et ce flot se charge de le porter à 20 ou 30 mètres en arrière, vers le rivage.

Après le déjeuner le calme règne dans la ville, c'est,

comme dans les pays chauds, le moment de la sieste ou méridienne, on n'entend que ce bruit continu des flots, ce φλοισθος pour me servir de la belle onomatopée grecque, qui provoque le sommeil et le berce délicieusement.

Vers le soir les bains recommencent. J'oubliais de vous dire qu'ils se prennent en famille, cela signifie assez clairement que les sexes n'y sont point séparés, mais honnêtement soit qui mal y pense ! le costume des baigneurs permet ce mélange, cette promiscuité, dirait Alex. Dumas, il n'y manque que le collet pour qu'il soit tout-à-fait montant.

A ce costume de bains en succéde un autre aussi simple, car ce n'est point ici que l'on vient faire étalage de toilettes, on y est habillé ou plutôt déshabillé tout-à-fait d'été. La robe courte de toile unie ou à rayures y est universellement portée par le beau sexe et le coutil par le sexe fort. Les actrices elles-mêmes ne font guère exception à cette règle que sur la scène et là encore, comme la bergère de Boileau, elle ne tachent de plaire que par leur art et leur simplicité. Qui n'a vu ou entendu parler de la charmante Nini se promenant réveuse le long du rivage d'Etretat, avec sa chevelure éparses qu'elle ne frise que le soir avant de faire résonner les échos de ces rives, des modulations si douces et si suaves de sa voix qui se tait l'hiver dans le bruit des grandes villes, sans qu'on sache où l'hirondelle a suspendu son nid.

Il faut avouer que les scènes dressées sur ces plages n'ont pas la prétention d'être des théâtres dramatiques encore moins des théâtre lyriques ou opéras. Ils correspondent plutôt à l'Alcazar des Champs Elysées à Paris, sorte de cafetière chantant ou comme on lisait la semaine passée au jardin du Parthénon, *Café Sandmann* (sic). On y entend des romances, des chansons comiques, des barcarolles qu'il est doux de suivre de loin sur les flots,

per amica silentia luvae.

La musique d'Offenbach y est même assez rare et l'on y entend moins fréquemment qu'ailleurs la Périchole où le Roi s'amuse.

Léandre d'André.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Οδόποτε αἱ Ἀθηναὶ εἶχον τοσαῦτα θεάματα.
Ἡ πόλις, ἥτις ἄλλοτε ἔμενεν ἔρημος σχεδὸν κατὰ τὴν φραν

τοῦ θέρους καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς μηδεμίαν εὑρίσκοντες ἀναψυχὴν διεμοιράζοντο εἰς τὰς νήσους καὶ τὰ χωρία ἀποτινάσσοντες τὴν κόνιν τῶν ὑποδημάτων των καὶ φεύγοντες τὸν καύσωνα, ἥδη μετέβηλεν ὅψιν ἀλλὰ μόνον κατὰ τὰς ὄρχες τῆς νυκτός.

Αἱ βάσανοι τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ Καθαρτήριον τὸ διποίον ὑπαμένον μεθ' ὅλης τῆς στωικότητος ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ἑσπέρας. Καὶ ἀληθῶς εἶναι ἴκανα, ὡστε νὰ λημονήσωμεν τὰς ἔληγηδόνας τῶν δώδεκα ὄρων.

Τρεῖς σκηναὶ ἀντιπροσωπεύουσιν ἥδη τὸ θέατρον ἐν Ἀθήναις, ἡ σκηνὴ τῶν Ὁλυμπίων, ἡ τοῦ Φελήρου, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἥδη προστίθεται τετάρτη, ἡ τῶν Μουσῶν.

Εὔτυχῶς ἡ Ἑλληνικὴ Σκηνὴ δὲν παρηγκωνίσθη καὶ παλαίσι ἐρρωμένως πρὸς δύο μελοδράματα, τὸ γχλλικὸν τοῦ Φελήρου καὶ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡδύνατο δὲ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ ἐὰν κατήρχετο εἰς τὸν συναγωνισμὸν μετὰ πλειοτέρας προθυμίας καὶ διλγωτέρας φειδοῦς, ἀνεβιβάζουσα ἔργα νέα καὶ ἀνταξία ἔχοτας καὶ τοῦ λαοῦ, διτις μετ' ἐνθουσιασμῷ ὑπεδέχθη πάντοτε αὐτήν.

Δὲν ἔχομέν τι νέον νὰ κρίνωμεν. Ὁλίγαι σκηναὶ τοῦ Ταχυδακτυλουργοῦ δὲν ἔχοραζοντι τὴν ἀτεχνίαν τοῦ διου του. Ἐκ δὲ τῶν παλαιῶν τὸ μόνον ἀληθῶς δραματικὸν ἔργον ἦτο ἡ Λουτζα Μύ. Ι. λεπτοῦ τοῦ Σχίλλερ, ἡτις παρέπεσεν ἵσως κατ' εὐτύχειαν ἀλθοῦς τὸν ἥθοποιῶν μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων καὶ τῶν θεαμάτων, δῆλα δὴ τοῦ Ῥοχαμβόλ καὶ τῶν Πειρατῶν.

Τὸ θέατρον τοῦ Φαλήρου ἐνεκαινίσθη διὰ τῆς Εὐροουμένης τοῦ Δονιζέττη καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μελοδράματος τούτου παρῆλθεν ἐν σιγῇ διόποιος, διότι δὲν εἶχε πολλὰ νὰ ἐπινέσῃ. Ἀλλ' αὐτὸ διεδέχθησαν εὐθὺς οἱ Κώδωνες τῆς Κορεεβίλλης καὶ ἡ χρίσσης καὶ ἐλαφρὰ μουσικὴ τοῦ Planquette εὗρε τοὺς ἐρμηνεῖτες της. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνεβιβάσθη μετὰ σπουδῆς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἑσπέραν ἡ ἐπιτυχία δὲν ὑπῆρξε τοποῦτον δεδηλωμένη. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπομένης οἱ ἥθοποιοι ἔχειροκροτήθησαν θερμότερον.

Ἡ κ. Roland ψάλλει μετὰ τέχνης ἀληθοῦς καὶ εὐστροφίας πολλῆς τὰ ἔσματα τῆς Germaine. Μετὰ χάριτος δύποκρίνεται ἡ κ. Delesti ἀφ' ἑτέρου τὸ πρόσωπον τῆς Serpolelle καὶ χειροκροτεῖται ψάλλουσα πρὸ πάντων τὴν ἱστορίαν τῶν μήλων.. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἶναι πάντοτε ζωηροτάτη καὶ γλυκεῖα. Οὕτε πρέπει νὰ λησμονήσωμεν τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Γασπάρ, διτις κατὰ τὴν σκηνὴν τῆς κωδωνοκρουσίας καὶ τῆς παραφροσύνης τοῦ ἀτυχοῦς γέροντος φαίνεται ἀληθῶς συγκινῶν τοὺς θεατὰς μᾶλλον ὅτι αὕτη ἀπαιτεῖ δύναμιν ἐκφράσεως καὶ τέλειην πολλήν.

Ο θίασος τοῦ «Ἀπόλλωνος» παρουσίασε τὸν Φάουστο ἀντὶ διαπιττευτηρίων. Καὶ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ἀληθῶς εὐάρεστοι. Ἀνετρέξαμεν καὶ ἥδη εἰς τὸ παρελθόν, ζητοῦντες μᾶλλον διὰ τῆς συγχρίσεως νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀοιδῶν. Καὶ εἴτε διότι ἡ ἐποχὴ ἔκεινη ἀφίσταται ἀφ' ἡμῶν καὶ αἱ ἀναμνήσεις καθωραζόνται διὰ τινος στιλπνώματος, τὸ διποίον ἐπιτίθησιν διχρόνος, εἴτε διότι καὶ τωρόντι οἱ τότε διδάξαντες ἥσαν κρείττονες, ἀπεδώκαμεν εἰς ἔκεινους τὰ πρωτεῖα.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ γλυκεῖα καὶ περιπαθής μουσικὴ τοῦ Γκουνώ, ἡ ἀνεπαισθήτως καὶ ἡρέμα μεταρπιοῦσα τὸ πνεῦμα μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ ἰδανικοῦ κόσμου, δὲν ἐφάνη προσκόπτουσα εἰς τὰ χείλη τῆς νεαρᾶς ὑψιφόνου κ. Κιαραμόντε, ἡτις ἐπίσης μετ' ἀφελείας καὶ πάθους συγχρόνως ὑπεκρίθη τὴν ἥρωδα τοῦ Γκαίτε.

Ἄλλ' οὐδέποτε ἐδιδάχθη παρ' ἡμῖν πλῆρες τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς Γαλάτιδος μούσης. Δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων μηχανημάτων οὐχὶ διλγαῖ, σκηναὶ ἀποκόπτονται. Παραλείπεται

ἡ ὥραιά ἔκεινη φάντασμαγορία τῆς νυκτός τῶν Valpürgis ἐπὶ τῶν δρέων τοῦ Harz, ἀτιναὶ εἰς ἐνεῦμα τοῦ Μεφιστοφελοῦς διανοίγονται καὶ οἱ δύο δόδοι πόροι εὑρίσκονται αἴφνης ἐντὸς πολυτελοῦς αἰθούσης ἀνακτόρων. Ἐκεὶ συμποσιάζουσιν αἱ βασίλισσαι καὶ ἔταιραι τῆς ἀρχαιότητος· ἔκειται παρακάθηται ἡ Ασπασία τοῦ Περικλέους, ἡ Λαζης τῆς Κορίνθου, ἡ Φρύνη, ἡ Κλεοπάτρα, αἴτινες εἰς τὴν ἐμφάνισίν των ἐγείρονται καὶ περικυκλοῦσι τὸν Φαῦστον, ἐνῷ δι Μεφιστώ τῷ προσφέρει ἐντὸς κόλικος τὸ νέκταρ τῆς λήθης. Ο Φαῦστος πλησιάζει τὸν κύλικα εἰς τὰ χείλη ἀλλὰ, καθ' ἓν στιγμὴν ἐτοιμάζεται νὰ πίῃ, ἐπὶ τίνος βράχου προεκτεινομένου ἰδού παρουσιάζεται τὸ ὄχρον φάσμα τῆς Μαργαρίτας. Ο Φαῦστος ρίπτει τὸ κύπελλον μακρὰν καὶ ἔταιραι καὶ ἀνάκτορα ἔξαφανίζονται ὡς διὰ μαγείας, ἐκεῖνος δὲ ἀκολουθεῖ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Brocken τὸ φάσμα, ὅπερ φέρει περὶ τὸν τράχηλον, ἀντὶ κοσμήματος, ἐρυθράν ὡς τὸ αἷμα ταινίαν, ὡς ἔναν ἡ μάχαιρα τοῦ δημίου είχεν. ἥδη χαράξει τὸν κύκνειον ἔκεινον λαιμόν.

Πᾶσαι αὖται αἱ μαγευτικαὶ σκηναὶ ἀποκόπτονται καὶ μετ' αὐτῶν τὸ παροίνιον φόρμα τοῦ Φαῦστου, ἀρχεται δὲ ἡ πέμπτη πρᾶξις εὐθὺς ἀπὸ τῆς Σκηνῆς τῆς φυλακῆς. Μετ' αὐτῆς ἐπρεπε νὰ πίπτῃ καὶ ἡ αὐλαία, ἀφοῦ πενιχρῶς καὶ ἀδεξίως ἐκτελεῖται ἡ σκηνὴ τῆς ἑξιλεώσεως, ἡτις ἔχει τι τὸ ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπὲς, καθ' ἓν στιγμὴν καταπίπτουσιν οἱ τῆς φυλακῆς τοῖχοι, καθ' ἓν στιγμὴν ἀντηχοῦσιν οἱ κώδωνες, καὶ ἀκούεται ἐναέριον τὸ φόρμα τοῦ Πάσχα ἐνῷ βραδέως καὶ ἡρέμα φαίνεται μεταρπιούμενη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐπὶ νεφέλης ἡ ψυχὴ τῆς ἐξαγνισθείσης Μαργαρίτας. Ο Φαῦστος ἀπελπικὶς ἀκολουθεῖ αὐτὴν διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ ἐπὶ τέλους κλίνει τὸ γόνυ διὰ νὰ προσευχηθῇ, ἐνῷ δι Μεφιστοφηλῆς πίπτει σχεδὸν πρινής μὴ δυνάμενος ν' ἀνατείνη τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὴν λάμπουσαν σπάθην τοῦ Ἀρχαγγέλου.

Ἐν τούτοις μεθ' ὅλας τὰς ἔλλειψεις ταύτας δι Φάουστ δὲν ἀπέτυχε. Είχε καὶ χάριν τινὰ καὶ περιπάθειαν ἡ κ. Κιαραμόντε ὑποκρινόμενη τὴν Μαργαρίταν καὶ ἔψαλτεν ἐπιτυχῶς καὶ τὸ φόρμα τῶν κοσμημάτων καὶ τὴν μονῳδίαν πρὸ τοῦ ναοῦ. Καὶ τὰ ἄλλα δὲ πρόσωπα δὲν ἐφάνησαν κατώτερα. Οὕτε δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν διότι δὲν ἔψαλτεν ἐπιτυχῶς δ δξύφωνος ἡ ἡ μεσόφωνος κ. Σαβόλδη.

Ἄλλ' εἰς ἐπίμετρον τῶν ἔλλειψειν ἔρχεται δι χορδὲς, διτις καὶ μετὰ τὴν τετάρτην διδασκαλίαν δὲν κατώρθωσε νὰ ἥνει ἐνήμερος καὶ ἡ δρχήστρα, ἡτις σπανίως παρακολουθεῖ τοὺς ψάλλοντας.

Ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τῆς Λουκλας Λαμερμούρ. Ἐκεὶ καὶ ἡ ὑψιφόνος ἐφάνη ὑπερτέρα ἑαυτῆς καὶ δ δξύφωνος κ. Passelli ζωηρῶς ἔχειροκροτήθη καὶ δι βρύτονος δμοίως. Δυστυχῶς αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς πρώτης τούλαχιστον διδασκαλίας τοῦ Ριγολέτου δὲν ἥσταν ἐπίσης ἀρισταί. Ἐλειπε καὶ ἀπὸ τοῦ βρύτονος ἡ δύναμις τῆς ἐκφράσεως, τὴν διποίαν ἀπήτει δ χαρακτήρα τοῦ ἀκουσίου γελωτοποιοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ὑψιφόνου τὸ σθένος, τὸ διπεῖον ἀπαίτει δ πολυτάραχος μουσικὴ τοῦ Βέρδου. Τὸ δὲ κοινὸν ἀνεπόθησε κατὰ τὴν τελευταίαν ἰδίως πρᾶξιν τῆς γλυκείας φωνῆς τοῦ Πέτροβίτες, διτις ἔψαλλεν ἀλλοτε τοσοῦτον ἐπιτυχῶς τὸ περιώνυμον ἔκεινον.

*La donna e mobile
Qual piutt' al vento...*

οὐτινος τὸ πρωτότυπον ἔγραψεν ἐν στιγμῇ ἐρωτικῆς ἀπογγώσεως αὐτὸς δ βασιλεὺς Φραγκόκος δ Α'

Passe Partout.

ΓΕΝΙΚΑ ΝΕΑ

— 'Εδημοσιεύθη κατ' αὐτὰς, ἀξιοπαρατήρητος πίνακες τῶν ἔσδων καὶ ἔξδων τῆς *Opera*, ἐξ οὗ συνάγεται διὰ τὸ πρῶτον τοῦτο θέατρον δὲν εἶναι ἡ μηχανὴ διὰ τὸν καταβροχθισμὸν δλίγων ἑκατομμυρίων. Ἰδού ἀριθμοὶ τινες. Ὁ φωτισμὸς διοκλήρου τοῦ ἔτους ὑπελογίσθη εἰς 240,000 φράγ. ἥποι 1300 φρ. καθ' ἓναστην ἡμέραν. Τὰ ἔξοδα τῆς γενικῆς καθαριστητος συμποσοῦνται εἰς 40,000 φρ. ἑτησίως. Ἐπὶ τούτων οὐδεμία οἰκονομία δύναται νὰ γίνῃ διότι διὰ τὸν φωτισμὸς τοῦ θεάτρου κρίνεται εἰσέτι ἀνεπαρκής, οἷς δὲ σαρωταὶ πληρόνονται δοσον τὸ δυνατὸν εὐθηνά.

Τὰ δικαιώματα τῶν πτωχῶν καὶ τὰ τῶν συγγραφέων ὑπερέθησαν τὰς 500,000 φρ. Οἱ πτωχοὶ λοιπόν, οἵ συγγραφεῖς διατισμὸς καὶ τὰ δικαιώματα τῆς καθηριστητος ἀπορροφῶσι τὴν ἐξ 800,000 ἐπιχορήγησιν τοῦ κράτους.

Διὰ τὰ πρόσωπα τοῦ χοροῦ καὶ τοὺς ἀσιδούς, δαπανῶνται 1,200,000 ἑτησίως.

Παραλείποντες τὰ διὰ τοὺς μουσικοὺς τῆς ὁρχήστρας, συμποσούμενοὺς εἰς ἑκατὸν, τὰ διὰ τὰς ἐνδυμασίας, τὰ διὰ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ θεάτρου, τὰ διὰ τὸν χορὸν δαπανώμενα, ἀτινα ἀναβαίνουσι εἰς μυθῶδες ποσὸν, ἀναφέρομεν μόνον τὰ κατὰ τὸ 1880 δαπανηθέντα διὰ τὴν περάστασιν (*mise en scène*) νέων ἔργων.

Διὰ τὴν *mise en scène* τῆς *Aida* ἐδαπανήθησαν 240,000 φρ. Διὰ τὸν *Comte Ory* 30,000 φρ. Διὰ τὸ *ballet* τῆς *Ebos-sigane* 80,000 φρ. Καὶ δύος ἡ διοίκησις τῆς *Opera* δὲν παρέστησε κατὰ τὸ 1881 τόσαν νέα ἔργα δοσῶν ἀποκρέπεια τοιούτου θεάτρου.

Τοσαῦτα εἶναι τὰ διὰ τὴν *Opera* δαπανώμενα. Άλλὰ τὸ περιεργότερον βεβαίως εἶναι πῶς τὰ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ διδόμενα χρήματα ἐπαρκοῦσι εἰς τοιαύτας δαπάνας. Τοῦτο δύος συνέβη κατὰ τὸ 1881 καθ' ὅδον, ὡς λέγεται διεισθυντὴς κύριος *Kainsorbeil* καὶ ὀφελήθη 12,000 φρ. Άλλὰ τὸ κέρδος 12,000 φρ. ἐξ ἐπιχειρήσεως, ἥτις ἔχει προϋπολογισμὸν 4 ἑκατ. Ισοδυναμεῖ μὲς ἀπώλειαν.

Καὶ δύος ἡ *Opera* εἶναι ἔθνικὴ δόξα συμπάσῃς τῆς Γαλλίας. Σένεκα αὐτοῦ συρρέει τοσοῦτος κόσμος ἐν αὐτῷ· αὐτὸς συγχρήτει τὸ ἐμπόριον τῆς πολυτελείας, καὶ δικτύρους ἄλλας βιομηχνίας.

— Ἰδού τέ γράφουσιν ἐκ Παρισίων περὶ τοῦ νεωστὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου *Gymnase* διδαχθέντος τετραπράκτου δράματος τοῦ Ἀλεξάνδρου *Dumas* «*Madame de Chambly*». Τὸ *Gymnase* κρήτει τὰς πύλας του ἀνοικτὰς ἔτι εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ θερμοῦ Ἡλίου ὅστις μᾶς καταφλέγει. Θαρραλέον, διότι ἡ δύνατο καὶ τοῦτο, ὡς οἱ λοιποὶ συνάδελφοί του νὰ διεκδύηταις ἔργασίας του πρὸ τῆς προσεγγίσεως τῶν κυνικῶν καυμάτων. Μόλιον τοῦτο ὡρεληθὲν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης συμπτώσεως, παρέσχεν δύον τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς του δράματος πλήρες συγκινήσεως καὶ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ μέγα δόνομα τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πατρός. Δύο δὲ *Dumas* Ἀλεξάνδροι ὑπάρχουσιν, διαποκαλούμενοί «*mon sieur*» καὶ ἐκείνος διστις ἐνδοξος μεταξὺ τῶν ἀπελθόντων θυητῶν ἀναπτύνεται.

Τὸ δράμα *Madame de Chambly* ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον τῷ 1868, δύο ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἔξοχου συγγραφέως. Τὸ δράμα τοῦτο ὑπὸ δρους κοινούς συντεθειμένον, ἀγενούς κρότου, ἀνευ θορύβου, ἀνευ πολυτελούς σκηνογραφίας, μόνον διὰ τῆς ἡδίας αὐτοῦ ισχύος ζῆ. «*Υπόθεσις ἀπλουστάτη*. Πτωχή τις γυνὴ

ἐμπεσούσας εἰς τὰς χεῖρας ἀχρείου τινὸς, διστις ἐπωφελούμενος ἀγενῶς τοῦ ἀγνοῦ αἰσθήματος τῆς συζύγου, ἐγκαταλείπει καὶ τὴν καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν ἀσωτείαν, εἰς τὰς οἰκτρὰς τοῦ παιγνίου συγκινήσεις, καταβιβάζομενος ἐκουσίως τῆς ἐκτοῦ ἀξίας, ἕως οὗ τέλος ἀπωλέσκι αὐτοῦ τὴν κοινωνίαν ἀγχίσους τις δι' ἐπιτυχοῦς διαξιφισμοῦ. — Δράμα γοντενον καὶ ἀναμιμηνοκον τὸν καλὸν τρόπον τοῦ συγγραφέως τοῦ *Antony* καὶ τῆς *Téresa*. Τὸ δράμα τοῦτο δὲν ἔστιμηθη δεδοτως, τὸ πρῶτον, ἐν Παρισίοις μετὰ ταῦτα δύος ἐγένετο μετὰ θερμότητος καὶ συμπαθείας δεκτόν, τὴν δὲ ἐκ τῆς νίκης χαρὰν ἀπήλαυσεν διὰ τοῦ πατρός.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέρχην τῆς διδαχῆς τῆς *Madame de Chambly*, ἐπανελήφθη ἀπὸ σκηνῆς καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φαντασίας τῆς *Mme Émile de Girardin*, «*le Chapeau d'un Korlager*».

— Ο συγγραφεὺς τοῦ «*Monde où l'on s'enfuit*» τοῦ *M. Edouard Pailleron* δημοσιεύει προτεχθὲν ἐν Παρισίοις νέον αὐτοῦ ἔργον. *Le Theatre chez Madame*. Οὗτος εἶναι ὁ τίτλος τοῦ τερπνοτάτου τούτου βιβλίου.

— Ο διάσημος φιλέλλην ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς *Βίκτωρ Σαλμίνης*, ἀπεβίωσεν ἐν Ἰταλίᾳ, καταλιπὼν καὶ πολλὰ ἔξαρτα ἔργα ἀνέδοτα. Τὸν *Βίκτωρα Σαλμίνην* θὰ θρηνήσῃ καὶ ἡ Ἐλλὰς μετὰ τῆς Ἰταλίας συμπάσος, διέτι ἐκ ποικίλων περιστάσεων ἔτυχε νὰ λάθη δείγματα τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀφιλοδεστάτου φιλελληνισμοῦ τοῦ ἀνδρός. Ἡ Ἐλλὰς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ *Βίκτωρος Σαλμίνη* ἀνεγνώριζε πάντοτε δικεκριμένον συνήγορον, ἀσχοληθέντα λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ὑπὲρ τῶν ἔθνικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἐλληνισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θέλει πενθῆσει τὸν θάνατον τοῦ διαπρεποῦς ποιητοῦ.

— Σήμερον δημοσιεύθησεται νέον ποίημα τοῦ παρὸν δύον γνωστοῦ λογίου καὶ ἀγαπητοῦ δύον φίλου κ. Ἀριστομένους Προβελεγγίου. *Elrai* ἀπάκτησος εἰς τὰ *Κολλινθα* τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου.

— Καὶ ἄλλο γεώτερον κέντρον διασκεδάσειν. Νέος γχλικὸς θίασος μὲ ποικιλίχν προσώπων καὶ προγραμμάτων ἀρίστετο πρωτισμένος διὰ τὸ θέατρον τῶν «*Mousâns*», μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ Ἀμερικανὸς βιολιστῆς, παῖδες ἔξαρτετο βιολίον διὰ τῶν ποδῶν.

— Αναχωρεῖ σήμερον δὲ ἐπὶ τινὰς μόνον, δύορες διαμεινάς ἐντύχα λόγιος δύον φίλος κ. Ἀδαμὸς Ἀνακοτωμένος, ἐκ πατρίδος Μακεδῶν, ἐπὶ ίκανα ἔτη ἐν *Ρωμουνίᾳ* τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον μετελθών καὶ μετὰ σθένους ὑπερμαχήσεις γενιχίων διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ αὐτοῦ. Ἐλληνισμοῦ.

Εἰς Λεύκωμα ἀγνώστου

Συγγνώμην, ἐάν σταματῶ
Ἐδώ, δ' ἀγνωστός μοι ξένη.

“Ἄν εἰς τὸ Λεύκωμα αὐτὸ

“Οπου ἀνθεῖ μεμρυμένην

‘Ἀγνὴ φιλία, δροσερά,

‘Οδίτης ἄγνωστος περῆ

‘Καὶ παραμένει.

“Ω! ηθελον κάγω δροῦ
Μιχρόν ἀνθύλλιον νὰ σπέιρω,

Τὴν μνήμην σου ὑπὲρ ἐμοῦ

‘Ἐνιοτε νὰ ἔξεγείρω,

‘Κ’ εἰς τ’ ὄνομά μου τὰ πτωχῶν

Τὸ καίον βλέμμα σου τυχὸν

Νὰ ἐπισύρω.

‘Ος υπὸ εὔσκιον σταθμὸν
Πλήρη ἀρώματος καὶ δρόσου

‘Ἐτρύφησα τὸν ὄφθαλμον

‘Εἰς τάνηθ τοῦ Λευκώματός σου,

Τὸ δονομά μου συναντήσεις;

‘Οσα ἐφύησαν εἰκῇ
Κάλλιον σχότος καὶ σιγῆ.

‘Τὸν δὲ δάλπιος τὸ γλυκὺν
Τοῦ βλέμματός σου.

‘Εἰς ἀναμνήσεις;

Σχ...

Τόποις ἀθηγανατος